Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

16. července 2020 *

„Kasační opravný prostředek – Rozhodčí doložka – Grantové dohody uzavřené v rámci sedmého rámcového programu pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace (2007–2013), jakož i rámcového programu pro konkurenceschopnost a inovace (2007–2013) – Projekty MARE, Senior a ECRN – Rozhodnutí Komise o vymáhání neoprávněně vyplacených částek – Pravomoc unijního soudu“

Ve věci C-378/16 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 7. července 2016,

Inclusion Alliance for Europe GEIE, se sídlem v Bukurešti (Rumunsko), zastoupená původně S. Famianim a A. D'Amicem, poté A. D'Amicem, avvocati,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

Evropská komise, zastoupená původně F. Moro, S. Delaude a L. Di Paolo, poté F. Moro a S. Delaude, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s D. Gullem, avvocato,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Prechal, předsedkyně senátu, L. S. Rossi, J. Malenovský, F. Biltgen (zpravodaj) a N. Wahl, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Inclusion Alliance for Europe GEIE (dále jen „IAE“) domáhá zrušení usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 21. dubna 2016, Inclusion Alliance for Europe v. Komise (T-539/13, nezveřejněné, dále jen „napadené usnesení“, EU:T:2016:235), kterým Tribunál zamítl její žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2013) 4693 final ze dne 17. července 2013 o vymáhání částky 212 411,89 eura, která odpovídá části finančního příspěvku zaplaceného společnosti IAE na základě plnění tří grantových dohod uzavřených v rámci projektů MARE, Senior a ECRN (dále jen „sporné rozhodnutí“).

Právní rámec

2 Článek 169 jednacího řádu Soudního dvora, nadepsaný „Návrhové žádání, důvody a argumenty kasačního opravného prostředku“, v odstavci 1 stanoví:

„Návrhové žádání v kasačním opravném prostředku musí směřovat k úplnému nebo částečnému zrušení rozhodnutí Tribunálu obsaženého ve výroku tohoto rozhodnutí.“

3 Článek 170 tohoto jednacího řádu, nadepsaný „Návrhové žádání pro případ vyhovění kasačnímu opravnému prostředku“, v odstavci 1 stanoví:

„Návrhové žádání v kasačním opravném prostředku musí směřovat k tomu, aby v případě, že bude kasační opravný prostředek prohlášen za opodstatněný, bylo úplně nebo částečně vyhověno návrhovému žádání, které bylo vzneseno v prvním stupni, přičemž nelze vznést nové návrhové žádání. Kasační opravný prostředek nesmí měnit předmět sporu před Tribunálem.“

Skutečnosti předcházející sporu

4 Skutečnosti předcházející sporu jsou vylíčeny v bodech 1 až 61 napadeného usnesení. Pro potřeby tohoto řízení je lze shrnout následovně.

5 IAE je společností se sídlem v Rumunsku, která vykonává činnost v oblasti zdravotnictví a sociálního začlenění.

6 Dne 19. prosince 2007 a 2. září 2008 v návaznosti na rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1982/2006/ES ze dne 18. prosince 2006 o sedmém rámcovém programu Evropského společenství pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace (2007–2013) (Úř. věst. 2006, L 412, s. 1, dále jen „sedmý rámcový program“) uzavřela Komise Evropských společenství se společností IAE grantovou dohodu nazvanou „Senior – Social Ethical and Privacy Needs in ICT for Older People: a dialogue roadmap“ (dále jen „smlouva Senior“) a grantovou dohodu nazvanou „Market Requirements, Barriers and Cost-Benefits Aspects of Assistive Technologies“ (dále jen „smouva MARE“).

7 Dne 6. října 2008, v rámci jednoho ze tří zvláštních programů rámcového programu pro konkurenceschopnost a inovace (CIP) přijatého rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady č. 1639/2006/ES ze dne 24. října 2006, kterým se zřizuje rámcový program pro konkurenceschopnost a inovace (2007–2013) (Úř. věst. 2006, L 310, s. 15) (dále jen „rámcový program IC“), uzavřela Komise se společností IAE třetí grantovou dohodu nazvanou „European Civil Registry Network“ (dále jen „smlouva ECRN“).

8 Společnost IAE a další účastníci se účastnili dotčených výzkumných projektů v rámci konsorcií a každá grantová dohoda obsahovala mimo jiné přílohu II s všeobecnými smluvními podmínkami (pokud jde o smlouvy Senior a MARE, dále jen „všeobecné podmínky sedmého rámcového programu“, a pokud jde o smlouvu ECRN, „všeobecné podmínky rámcového programu IC“).

9 Všeobecné podmínky sedmého rámcového programu a všeobecné podmínky rámcového programu IC stanoví, že Komise financuje způsobilé náklady vynaložené účastníky těchto rámcových programů pro provádění dotčených projektů až do stanovené částky.

10 Podle článku II.22 všeobecných podmínek sedmého rámcového programu a článku II.28 všeobecných podmínek rámcového programu IC měla Komise pravomoc provádět prostřednictvím externích účetních auditorů nebo svých vlastních útvarů účetní audit týkající se „finančních, systémových nebo jiných aspektů (jako jsou zásady řízení a účetnictví) týkajících se řádného provádění [dané] grantové dohody“.

11 Audit se řídil všeobecnými podmínkami sedmého rámcového programu a všeobecnými podmínkami rámcového programu IC. Konkrétně bylo stanoveno, že po skončení tohoto auditu bude vypracována předběžná zpráva a zaslána dotčené osobě, aby se mohla vyjádřit před přijetím konečné zprávy.

12 Článek II.21 všeobecných podmínek sedmého rámcového programu a článek II.30 všeobecných podmínek rámcového programu IC se týkaly vymáhání Komisí částek, které byly každému příjemci vyplaceny neoprávněně.

13 Kromě toho bylo ve smlouvách Senior, MARE a ECRN dohodnuto, že se řídí ujednáními těchto smluv, unijními akty týkajícími se sedmého rámcového programu nebo rámcového programu IC, nařízením Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1525/2007 ze dne 17. prosince 2007 (Úř. věst. 2007, L 343, s. 9) (dále jen „finanční nařízení“) a nařízením Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení č. 1605/2002 (Úř. věst. 2002, L 357, s. 1), ostatních pravidel unijního práva, jakož i podpůrně belgického práva.

14 Článek 9 odst. 2 smlouvy Senior, článek 9 smlouvy MARE a článek 10 smlouvy ECRN stanovily pravomoc Komise přijímat rozhodnutí, která představují exekuční tituly za účelem výkonu „peněžitých závazků“ ve smyslu článku 256 ES (nyní článek 299 SFEU).

15 Tato pravomoc byla rovněž stanovena v článku II.21 všeobecných podmínek sedmého rámcového programu a v článku II.30 všeobecných podmínek rámcového programu IC.

Smlouvy Senior a MARE

16 Komise poté, co vyplatila různé finanční příspěvky v rámci smluv Senior a MARE, předčasně vypověděla smlouvu MARE a informovala IAE, že má v úmyslu provést účetní audit za účelem ověření řádného plnění těchto smluv.

17 Tento audit odhalil obtíže s finančním řízením dotčených projektů, jelikož nebyly dodrženy podmínky stanovené v uvedených smlouvách a všeobecné podmínky sedmého rámcového programu.

18 Dopisem ze dne 21. prosince 2010 Komise, která měla za to, že připomínky, které předložila IAE k předběžné zprávě o auditu, nepřinesly žádnou novou skutečnost, informovala dotyčnou o ukončení auditu a zaslala jí závěrečnou zprávu o auditu, podle které měla být vrácena částka 49 677 eur, pokud

jde o smlouvu Senior, a částka 72 890 eur, pokud jde o smlouvu MARE. Komise dále požádala IAE, aby vyhodnotila, do jaké míry mohly mít systematické obtíže zjištěné v této zprávě důsledky pro finanční účty týkající se období, která ještě nebyla předmětem auditu.

19 E-mailem ze dne 10. března 2011 informovala společnost IAE Komisi o tom, že v lednu téhož roku podala stížnost k Evropskému veřejnému ochránci práv, a požádala ji o prodloužení lhůty pro odpověď na tuto žádost. Téhož dne Komise odmítla žádosti IAE o prodloužení lhůty vyhovět v souladu s čl. 2 odst. 6 rozhodnutí Evropského parlamentu 94/262//ESUO, ES, Euratom ze dne 9. března 1994 o pravidlech a obecných podmínkách pro výkon funkce veřejného ochránce práv (Úř. věst. 1994, L 113, s. 15).

20 Dne 17. října 2011 po několika výměnách korespondence mezi společností IAE a Komisí vydala Komise v rámci projektu MARE oznámení o dluhu č. 3241111004 ve výši 72 889,57 eura, přičemž si vyhradila právo přijmout v případě nezaplacení akt představující exekuční titul ve smyslu článku 299 SFEU.

21 Dne 2. dubna 2012 oznámila Komise společnosti IAE, že má v úmyslu vymáhat dlužné částky v rámci projektu Senior. Vzhledem k tomu, že Komise měla za to, že připomínky předložené společností IAE k závěrečné zprávě o auditu v tomto ohledu neobsahují žádnou novou skutečnost, vydala oznámení o dluhu č. 3241203475 ve výši 49 677 eur.

22 V rozhodnutí ze dne 2. května 2012, které bylo přijato po ukončení řízení o stížnosti podané společností IAE, dospěl veřejný ochránce práv k závěru, že z této stížnosti není patrný případ „nesprávného úředního postupu“ přičitatelného Komisi.

23 Vzhledem k tomu, že IAE nevrátila žádnou z částek dlužných v rámci projektů MARE a Senior, zaslala jí Komise dne 4. dubna a 20. července 2012 výzvu dopisem, ve které ji za každý z těchto projektů vyzvala, aby uhradila částku jistiny navýšenou o úroky z prodlení ode dne uvedeného v oznámení o dluhu č. 3241111004 a v oznámení o dluhu č. 3241203475. Komise upřesnila, že pokud dotčené částky nebudou zaplaceny do patnácti dnů od obdržení těchto výzev, bude zahájeno řízení o nuceném vymáhání těchto částek.

24 Dne 26. června 2012 Komise s ohledem na výsledky účetního auditu, pokud jde o projekty MARE a Senior, podnikla kroky nezbytné k tomu, aby IAE zaplatila náhradu škody vypočtenou podle článku II.24 všeobecných podmínek sedmého rámcového programu. Vzhledem k tomu, že IAE nepředložila v tomto ohledu žádné připomínky, vydala Komise dne 10. září 2012 další dvě oznámení o dluhu, v nichž rovněž uvedla, že může v případě nezaplacení přijmout rozhodnutí představující exekuční titul ve smyslu článku 299 SFEU.

Smlouva ECRN

25 Komise poté, co v rámci smlouvy ECRN vyplatila společnosti IAE finanční příspěvek ve výši 178 230 eur, provedla rovněž účetní audit, z něhož vyplývalo, že finanční řízení dotčeného projektu nebylo provedeno v souladu s podmínkami stanovenými v této smlouvě a ve všeobecných podmínkách rámcového programu IC.

26 Komise poté, co obdržela připomínky společnosti IAE k předběžné zprávě o auditu, ukončila dne 19. prosince 2011 audit a vypracovala závěrečnou zprávu, podle níž měla IAE vrátit částku 169 365 eur.

27 Komise i přes připomínky, které IAE v tomto ohledu předložila, potvrdila dne 5. března 2012 závěry závěrečné zprávy o auditu a informovala dotyčnou společnost, že zahájila řízení směřující k vrácení neoprávněně vyplacené částky v souladu s články II.28.5 a II.30.1 všeobecných podmínek rámcového programu IC.

28 Dne 7. května 2012 vydala Komise oznámení o dluhu č. 3241204669, ve kterém uvedla datum, od kterého začínají běžet úroky z prodlení, a uvedla opět, že v případě nezaplacení může přijmout rozhodnutí představující exekuční titul ve smyslu článku 299 SFEU.

29 Vzhledem k tomu, že IAE neprovedla platbu ve stanovené lhůtě, zaslala Komise dne 26. června 2012 dotyčné společnosti upomínku.

30 Dne 30. července téhož roku činil po rozšíření původně zřízené bankovní záruky částečný zůstatek, který ještě IAE dlužila, 62 427 eur a navýšený o splatné úroky z prodlení ve výši 2 798 eur činil celkově 65 225 eur.

Sporné rozhodnutí

31 Dne 17. července 2013 přijala Komise na základě článku 299 SFEU sporné rozhodnutí.

32 Podle článku 1 tohoto rozhodnutí IAE dlužila Komisi, pokud jde o smlouvu MARE, částku ve výši 80 352,07 eura, pokud jde o smlouvu Senior, částku ve výši 53 138,40 eura, a pokud jde o smlouvu ECRN, částku ve výši 65 225 eur. K těmto částkám se přičetly úroky z prodlení ve výši 13 696,42 eura ke dni 15. července 2013, takže celková částka, kterou IAE dlužila, činila 212 411,89 eura, navýšená o částku 25,42 eura za každý další den prodlení.

Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

33 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 2. října 2013 podala IAE žalobu, kterou se domáhala jednak zrušení sporného rozhodnutí a jednak náhrady škody způsobené Komisí z důvodu majetkové a nemajetkové újmy, kterou utrpěla kvůli uplatnění sporného rozhodnutí.

34 Pokud jde o návrh na zrušení, Tribunál nejprve zamítl žalobu v rozsahu, v němž směřovala proti kanceláři, která byla pověřena provést audity, kvůli zjevnému nedostatku pravomoci unijního soudu o ní rozhodnout.

35 Kromě toho Tribunál odmítl jako zjevně nepřípustný jednak návrh na odklad vykonatelnosti sporného rozhodnutí, jelikož tento návrh nebyl podán „samostatným podáním“ v souladu s jeho jednacím řádem, a jednak návrh na zrušení „všech ostatních vyšetřovacích řízení provedených Komisí nebo na její žádost jinými organizacemi“, jelikož nebyl blíže upřesněn předmět tohoto návrhu.

36 Na podporu své žaloby podané k Tribunálu uplatnila IAE v podstatě osm žalobních důvodů.

37 Tribunál v bodě 86 napadeného usnesení připomněl, že pokud Komise v rámci smluvních vztahů formalizuje stanovení pohledávky prostřednictvím rozhodnutí představujícího exekuční titul ve smyslu článku 299 SFEU, může být opodstatněnost tohoto rozhodnutí napadena před unijním soudem pouze na základě článku 263 SFEU. V bodě 90 tohoto usnesení Tribunál upřesnil, že se legalita takového rozhodnutí posuzuje z hlediska Smlouvy o FEU nebo jakéhokoliv jiného právního pravidla týkajícího se jejího použití, tedy z hlediska unijního práva. Naproti tomu, je-li unijnímu soudu předložena žaloba na základě článku 272 SFEU, může žalobce vytýkat orgánu, jenž je smluvní stranou, pouze nesplnění smluvních závazků nebo porušení práva použitelného na dotyčnou smlouvu.

38 Tribunál z toho v bodě 91 uvedeného usnesení vyvodil, že žalobní důvody vznesené v žalobě v prvním stupni směřující k tomu, aby rozhodl o legalitě sporného rozhodnutí s ohledem na ujednání dotčených smluv a na vnitrostátní právo použitelné na tyto smlouvy, musí být odmítnuty jako nepřípustné.

39 Za těchto podmínek Tribunál přezkoumal všechny žalobní důvody předložené společností IAE v rámci žaloby v prvním stupni, aby určil, zda je lze považovat za přípustné v rámci žaloby podané na základě článku 263 SFEU.

40 Pokud jde o první žalobní důvod, vycházející z nesprávného použití „finančních pokynů“, Tribunál v bodě 96 napadeného usnesení uvedl, že IAE v podstatě tvrdí, že ujednání dotčených smluv stanovila použití finančních pokynů z roku 2007, a neumožňovala tedy auditorovi použít novější znění těchto pokynů. Tribunál, který měl za to, že se tato argumentace týká výkladu ujednání dotčených smluv, odmítl v bodě 97 tohoto usnesení tento žalobní důvod jako nepřípustný.

41 Tribunál v bodě 98 uvedeného usnesení dodal, že tento závěr nemůže být zpochybněn přeformulováním uvedeného žalobního důvodu, o které se IAE snažila, když tvrdila, že údajné retroaktivní použití finančních pokynů z roku 2010 představuje porušení zásady legality správního postupu, zásady proporcionality, zásady kontradiktornosti, zásady transparentnosti, práva na spravedlivý proces, jakož i povinnosti uvést odůvodnění. V bodě 99 téhož usnesení totiž Tribunál rozhodl, že taková argumentace předložená poprvé v replice musí být odmítnuta jako nepřípustná na základě čl. 44 odst. 1 jeho jednacího řádu ve spojení s čl. 48 odst. 2 prvním pododstavcem tohoto jednacího řádu.

42 Pokud jde o druhý žalobní důvod, vycházející z porušení zásady řádné správy a zásady dodržování práva na obhajobu, Tribunál nejprve prohlásil tento důvod za přípustný a poté jej v bodě 112 napadeného usnesení zamítl jako zjevně neopodstatněný.

43 Pokud jde o třetí žalobní důvod, vycházející z pochybení v závěrečné zprávě o auditu a z nezohlednění připomínek předložených společností IAE k předběžné zprávě o auditu, Tribunál jej v bodě 115 napadeného usnesení odmítl jako zjevně nepřípustný z důvodu, že argumentace, která v něm byla rozvinuta, je obtížně pochopitelná a každopádně není nijak podložena. V bodech 116 a 117 tohoto usnesení dodal, že první výtka se v každém případě týká výkladu dotčených smluv a druhá výtka již byla zamítnuta v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu.

44 Pokud jde o čtvrtý a pátý žalobní důvod, vycházející z porušení zásad spolupráce a vzájemné důvěry, jakož i z nejistoty ohledně pravidel použitelných na malé a střední podniky (MSP) pro účely posouzení uznatelnosti nákladů na projekt, Tribunál je v bodech 120 a 123 napadeného usnesení rovněž odmítl jako zjevně nepřípustné, jelikož se týkaly pouze výkladu ujednání dotčených smluv, a nikoli výkladu pravidla unijního práva.

45 Šestý žalobní důvod, vycházející z nepoužití norem Mezinárodní federace účetních (IFAC) a evropské právní úpravy použitelné v oblasti auditu MSP, odmítl Tribunál v bodě 126 napadeného usnesení jako zjevně nepřípustný, jelikož se tento důvod netýkal pravidel unijního práva, s ohledem na něž lze posuzovat legalitu sporného rozhodnutí.

46 Sedmý žalobní důvod, vycházející z pochybení auditora týkajících se způsobů provedení auditů a nezpůsobilosti některých nákladů vykázaných společností IAE, Tribunál v bodě 128 napadeného usnesení rovněž odmítl jako zjevně nepřípustný, jelikož se uplatněná argumentace týká výkladu ujednání dotčených smluv.

47 V osmém žalobním důvodu se IAE dovolávala odpovědnosti Evropské unie za bezdůvodné obohacení. Tribunál v bodě 130 napadeného usnesení připomněl, že takový žalobní důvod nelze uplatnit v rámci žaloby podané na základě článku 263 SFEU. Kromě toho Tribunál v bodě 132 tohoto usnesení dodal, že k tomu, aby mohlo být takové žalobě vyhověno, musí pro obohacení chybět jakýkoli platný právní základ, což však neplatí, pokud je odůvodněno, jako v projednávaném případě, smluvními závazky.

48 Pokud jde o návrh na náhradu škody, kterým se IAE domáhala, aby Tribunál uložil Komisi náhradu majetkové a nemajetkové újmy, kterou IAE utrpěla kvůli uplatnění sporného rozhodnutí, Tribunál jej v bodě 138 napadeného usnesení odmítl jako zjevně nepřípustný, neboť nesplňuje požadavky stanovené v čl. 21 prvním pododstavci statutu Soudního dvora Evropské unie a v čl. 44 odst. 1 jeho jednacího řádu.

49 Tribunál proto žalobu v prvním stupni zčásti odmítl jako zjevně nepřípustnou a zčásti zamítl jako po právní stránce zjevně neopodstatněnou.

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

50 Kasačním opravným prostředkem IAE v podstatě navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadené usnesení;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

51 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek;

– uložil společnosti IAE náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K přípustnosti

Argumentace účastnic řízení

52 V kasační odpovědi vznáší Komise námitku nepřípustnosti kasačního opravného prostředku.

53 Komise zaprvé tvrdí, že jelikož důvody vznesené na podporu kasačního opravného prostředku představují pouhé zopakování argumentace uplatněné v žalobě v prvním stupni a neobsahují žádnou konkrétní právní argumentaci ve vztahu k odůvodnění Tribunálu v napadeném usnesení, nesplňuje kasační opravný prostředek podmínky stanovené v čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu, podle kterého musí kasační opravný prostředek obsahovat „dovolávané právní důvody a argumenty, jakož i stručný popis uvedených důvodů“.

54 Zadruhé Komise tvrdí, že kasační opravný prostředek není v souladu s článkem 170 jednacího řádu, podle kterého „[n]ávrhové žádání v kasačním opravném prostředku musí směřovat k tomu, aby v případě, že bude kasační opravný prostředek prohlášen za opodstatněný, bylo úplně nebo částečně vyhověno návrhovému žádání, které bylo vzneseno v prvním stupni, přičemž nelze vznést nové návrhové žádání“. V tomto ohledu Komise poznamenává, že návrhová žádání kasačního opravného prostředku směřují pouze ke zrušení napadeného usnesení v plném rozsahu, ale nesměřují k tomu,

aby bylo vyhověno návrhovým žádáním předloženým v prvním stupni, a sice zejména zrušení sporného rozhodnutí. Společnost IAE tedy nemá v projednávané věci právní zájem na podání kasačního opravného prostředku. I kdyby totiž bylo kasačnímu opravnému prostředku vyhověno, rozhodnutí Soudního dvora by vzhledem k zachování sporného rozhodnutí v právním řádu nemělo užitečný účinek.

Závěry Soudního dvora

55 Pokud jde zaprvé o argumentaci vycházející z nepřípustnosti kasačního opravného prostředku z důvodu, že nesplňuje podmínky stanovené v čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu, je třeba připomenout, že z tohoto ustanovení, jakož i z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že v kasačním opravném prostředku musí být přesně označeny napadené body rozhodnutí, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, které tento návrh konkrétně podporují, jinak je dotyčný kasační opravný prostředek nebo důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2018, Staelen v. Veřejný ochránce práv, C-45/18 P, nezveřejněný, EU:C:2018:814, bod 14 a citovaná judikatura).

56 V projednávané věci obsahuje kasační opravný prostředek, pokud jde o každý důvod, uvedení kritizovaných bodů napadeného usnesení, jakož i stručnou argumentaci identifikující nesprávné právní posouzení, kterým je stiženo toto usnesení, a umožňuje tak Soudnímu dvoru vykonat přezkum legality. Z kasační odpovědi ostatně implicitně vyplývá, že Komise neměla potíže pochopit sled úvah žalobkyně v jednotlivých důvodech kasačního opravného prostředku.

57 Pokud jde zadruhé o argumentaci, podle níž je kasační opravný prostředek nepřípustný z důvodu, že IAE v návrhových žádáních nenavrhuje, aby bylo vyhověno návrhovým žádáním, která předložila v prvním stupni, je třeba připomenout, že podle článku 169 jednacího řádu směřují návrhová žádání v kasačním opravném prostředku ke zrušení rozhodnutí Tribunálu uvedeného ve výroku tohoto rozhodnutí. Toto ustanovení se tedy týká základní zásady v oblasti kasačního opravného prostředku, podle níž musí kasační opravný prostředek směřovat proti výroku rozhodnutí Tribunálu a nemůže se týkat pouze změny některých důvodů tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, body 43 až 45, a ze dne 14. listopadu 2017, British Airways v. Komise, C-122/16 P, EU:C:2017:861, bod 51).

58 Článek 170 jednacího řádu, který souvisí *s* článkem 169 jednacího řádu, se naproti tomu vztahuje na návrhová žádání kasačního opravného prostředku, která se týkají důsledků případného zrušení tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. června 2015, EMA v. Komise, C-100/14 P, nezveřejněný, EU:C:2015:382, bod 41).

59 V projednávané věci je třeba uvést, že IAE formálně navrhuje, aby Soudní dvůr napadené usnesení zrušil. Kromě toho, i když ostatní návrhová žádání kasačního opravného prostředku nesměřují výslovně k tomu, aby bylo vyhověno návrhovým žádáním předloženým v prvním stupni, či dokonce ke zrušení sporného rozhodnutí, nelze na ně nahlížet jinak než jako na návrhová žádání směřující v podstatě k témuž výsledku.

60 Proto je třeba dospět k závěru, že IAE splnila požadavky stanovené v článcích 169 a 170 jednacího řádu, neboť jinak by došlo k nadměrnému formalismu, který je v rozporu s judikaturou citovanou v bodech 57 a 58 tohoto rozsudku.

61 Pokud jde dále o argumentaci vycházející z neexistence právního zájmu společnosti IAE na podání kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že existence takového zájmu předpokládá, že kasační opravný prostředek může ve svém výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který jej podal (rozsudky ze dne 19. října 1995, Rendo a další v. Komise, C-19/93 P, EU:C:1995:339, bod 13, a ze dne 3. dubna 2003, Parlament v. Samper, C-277/01 P, EU:C:2003:196, bod 28).

62 V tomto ohledu je třeba uvést, že jelikož IAE neměla úspěch ve věci v prvním stupni, má bezpochyby zájem na tom, aby Soudní dvůr vyhověl jejímu kasačnímu opravnému prostředku a vrátil věc Tribunálu, aby Tribunál meritorně přezkoumal důvody, které odmítl jako zjevně nepřípustné.

63 S ohledem na výše uvedené musí být námitka nepřípustnosti zamítnuta.

K věci samé

64 Na podporu kasačního opravného prostředku uplatňuje IAE čtyři důvody. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného výkladu pojmu „žaloba“ založeného na článku 263 SFEU. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku IAE tvrdí, že Tribunál provedl nesprávný výklad argumentace uplatněné v replice, a tudíž porušil obecné zásady unijního práva. Třetí důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného výkladu třetího a šestého žalobního důvodu vznesených v prvním stupni, jakož i z nedostatku odůvodnění napadeného usnesení. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného výkladu výtky týkající se bezdůvodného obohacení Unie a návrhu na náhradu škody.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

65 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku IAE vytýká Tribunálu, že žalobu v prvním stupni kvalifikoval nesprávně, když v bodě 90 napadeného usnesení rozhodl, že tato žaloba je nesprávně založena na článku 263 SFEU a měla být podána na základě článku 272 SFEU, jelikož uplatněné žalobní důvody vycházely z nesplnění smluvních závazků nebo z porušení práva použitelného na dotčené smlouvy.

66 Podle společnosti IAE nevycházejí žalobní důvody vznesené v návrhu na zahájení řízení z nesplnění smluvních závazků, ale z porušení obecných zásad unijního práva připomenutých jak ve Smlouvě o FEU, tak ve finančním nařízení, na které se ostatně výslovně odkazuje v článku II.25 všeobecných podmínek sedmého rámcového programu. Společnost IAE zdůrazňuje, že ujednání dotčených smluv jsou pouze jednou ze složek referenčního právního rámce, že vyžadují „kontinuální výklad“ a vyžadují, aby byla doplněna výslovnými odkazy na obecné zásady unijního práva.

67 Kromě toho umožnit Tribunálu, aby zpochybnil právní základ žaloby v prvním stupni, by vedlo k porušení práva na obhajobu, jelikož adresáti rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, by nemohli účinně vyjádřit své stanovisko.

68 Společnost IAE zdůrazňuje, že jak v návrhu na zahájení řízení, tak v replice byly uplatněny takové obecné zásady unijního práva, jako jsou zejména zásada dodržování práva na obhajobu, zásada kontradiktornosti, právo na spravedlivý proces, zásada legality správního řízení a zásada proporcionality.

69 Komise tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako zjevně neopodstatněný. Podle tohoto orgánu měl Tribunál v bodě 82 a násl. napadeného usnesení správně za to, že žaloba v prvním stupni je založena na článku 263 SFEU, a že v důsledku toho jsou žalobní

důvody, které uplatnila IAE na podporu návrhových žádání směřujících k vydání rozhodnutí o legalitě sporného rozhodnutí na základě smluvních pravidel, s ohledem na povahu a meze pravomoci soudu v rámci přezkumu legality nepřípustné.

– *Závěry Soudního dvora*

70 Pokud jde o argumentaci uplatněnou společností IAE, která se týká kvalifikace žalobních důvodů uplatněných v rámci žaloby na neplatnost, je třeba uvést, že Tribunál v bodě 90 napadeného usnesení, aniž provedl jakékoli posouzení vhodnosti základu žaloby, která mu byla předložena, připomněl pouze judikaturu, na jejímž základě unijní soud, kterému byla předložena žaloba na neplatnost na základě článku 263 SFEU, musí posoudit legalitu napadeného aktu z hlediska SFEU nebo jakéhokoliv právního předpisu týkajícího se jejího provádění, tj. unijního práva, a že naproti tomu v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 272 SFEU může žalobce vytýkat orgánu, který je jeho smluvním partnerem, pouze nesplnění smluvních závazků nebo porušení práva použitelného na dotčenou smlouvu.

71 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žalobu na neplatnost podle článku 263 SFEU lze podat obecně proti všem aktům přijatým unijními orgány bez ohledu na jejich povahu či formu, jejichž účelem je vyvolat právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudky ze dne 9. září 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 16, ze dne 28. února 2019, Alfamicro v. Komise, C-14/18 P, EU:C:2019:159, bod 47, ze dne 25. června 2020, SATCEN v. KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 69, a ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 62).

72 Unijní soud však nemá pravomoc rozhodovat o žalobě na neplatnost, pokud je právní postavení žalobce upraveno v rámci smluvních vztahů, které se řídí vnitrostátním právní úpravou určenou smluvními stranami (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. září 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 18, ze dne 28. února 2019, Alfamicro v. Komise, C-14/18 P, EU:C:2019:159, bod 48, ze dne 25. června 2020, SATCEN v. KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 78, a ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 63).

73 Pokud by totiž unijní soud uznal svou pravomoc rozhodovat spory o neplatnost aktů vydaných čistě v rámci smluvních vztahů, hrozilo by nejen to, že článek 272 SFEU, na jehož základě lze založit pravomoc unijního soudu rozhodčí doložkou, bude zbaven smyslu, ale v případech, kdy smlouva takovou doložku neobsahuje, by hrozilo i rozšíření jeho pravomoci nad rámec vymezený v článku 274 SFEU, který přiznává vnitrostátním soudům obecnou pravomoc k rozhodování sporů, v nichž je Unie smluvní stranou (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. září 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 19, ze dne 28. února 2019, Alfamicro v. Komise, C-14/18 P, EU:C:2019:159, bod 49, ze dne 25. června 2020, SATCEN v. KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 79, a ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 64).

74 Z této judikatury vyplývá, že pokud mezi žalobcem a jedním z unijních orgánů existuje smlouva, lze k unijnímu soudu podat žalobu na základě článku 263 SFEU pouze v případě, že cílem napadeného aktu je vyvolat právní účinky jdoucí nad rámec smluvního vztahu mezi stranami a implikující, že orgán, který je stranou smlouvy, jednal při výkonu výsad veřejné moci, kterou má jakožto správní orgán (rozsudky ze dne 9. září 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 20, ze dne 28. února 2019 Alfamicro v. Komise, C-14/18 P, EU:C:2019:159, bod 50, a ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 65).

75 Komise však nemůže přijmout rozhodnutí představující exekuční titul v rámci smluvních vztahů bez sjednané rozhodčí doložky ve prospěch unijního soudu, které z tohoto důvodu spadají do soudní příslušnosti soudů členského státu. Přijetí takového rozhodnutí Komisí v případě neexistence rozhodčí doložky by totiž vedlo k omezení pravomoci posledně uvedených soudů, neboť unijní soud by se stal příslušným k rozhodnutí o legalitě tohoto rozhodnutí. Komise by tak mohla systematicky obcházet rozdělení pravomocí mezi unijní a vnitrostátní soudy zakotvené v primárním právu připomenutém v bodech 72 až 74 tohoto rozsudku. Oprávnění Komise přijmout rozhodnutí představující exekuční titul v rámci smluvních vztahů tedy musí být omezeno na smlouvy, které obsahují rozhodčí doložku zakládající příslušnost unijního soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 73).

76 Podle judikatury Tribunálu citované v bodě 90 napadeného usnesení, je-li unijnímu soudu předložena žaloba na neplatnost podaná na základě článku 263 SFEU, posuzuje legalitu napadeného aktu pouze z hlediska unijního práva a žalobce se může dovolávat nesplnění smluvních závazků nebo porušení práva použitelného na dotyčnou smlouvu pouze v rámci žaloby podané na základě článku 272 SFEU.

77 Tato judikatura Tribunálu vede k tomu, že unijní soud, kterému byla předložena žaloba na neplatnost podaná proti rozhodnutí představujícímu exekuční titul, které je aktem přijatým na základě vlastní pravomoci a odlišuje se od smluvního vztahu mezi účastníky řízení, prohlásí za nepřípustný každý žalobní důvod vycházející z nesplnění smluvních závazků nebo z porušení ustanovení vnitrostátního práva použitelného na dotyčnou smlouvu, ledaže je za určitých podmínek souvisejících nejen s vůlí tohoto soudu, ale i s tím, že proti tomu žalobce neuplatňuje výslovně námitky, jakož i s existencí žalobních důvodů vycházejících z porušení pravidel upravujících smluvní vztah, možné provést změnu kvalifikace uplatněných žalobních důvodů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, body 81 a 84).

78 V projednávané věci Tribunál poté, co v bodě 92 napadeného usnesení připomněl, že je třeba provést přezkum každého z uplatněných žalobních důvodů, odmítl jako nepřípustné první a třetí až sedmý důvod žaloby v prvním stupni zejména z důvodu, že argumentace, která v nich byla uplatněna, se týkala výkladu ujednání dotčených smluv.

79 Použití judikatury Tribunálu, která rozlišuje podle toho, zda důvody uplatněné v rámci žaloby musí unijní soud, který o nich rozhoduje, považovat za založené na jednom z porušení či jednom z případů uvedených v čl. 263 druhém pododstavci SFEU, nebo naopak založené na nesplnění ujednání dotyčné smlouvy nebo na porušení ustanovení vnitrostátního práva použitelného na tuto smlouvu, by vyžadovalo, aby žalobce podal žalobu rovněž na základě článku 272 SFEU. Z tohoto důvodu nemůže tato judikatura zaručit, že budou přezkoumány všechny skutkové a právní otázky relevantní pro spor za účelem zajištění účinné soudní ochrany podle článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

80 Aby mohl soud rozhodnout o sporu týkajícím se práv a povinností vyplývajících z unijního práva v souladu s článkem 47 Listiny, je nutné, aby měl pravomoc zkoumat všechny skutkové a právní otázky relevantní pro spor, o němž rozhoduje (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, EU:C:2012:684, bod 49, a ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 84). Je-li tedy unijnímu soudu předložena na základě článku 263 SFEU žaloba na neplatnost v rámci sporu týkajícího se rozhodnutí přijatého na základě plnění smlouvy, jako v případě rozhodnutí představujícího exekuční titul přijatého za účelem vymáhání smluvní pohledávky, je tento soud povolán rozhodnout jak o důvodech, které zpochybňují toto rozhodnutí, z důvodu výkonu výsad veřejné moci ze strany orgánu veřejné moci, tak o důvodech, které zpochybňují smluvní závazky, které vedly k přijetí uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 88).

81 Kromě toho, pokud se strany ve smlouvě na základě rozhodčí doložky rozhodnou přiznat unijnímu soudu pravomoc rozhodovat spory týkající se této smlouvy, bude mít tento soud pravomoc posuzovat případné porušení Listiny a obecných zásad unijního práva nezávisle na použitelném právu stanoveném v uvedené smlouvě.

82 V tomto ohledu je třeba uvést, že pokud Komise plní smlouvu, podléhá i nadále povinnostem, které pro ni vyplývají z Listiny a z obecných zásad unijního práva. Skutečnost, že právo použitelné na dotyčnou smlouvu neposkytuje stejné záruky jako záruky přiznané Listinou a obecnými zásadami unijního práva, nezbavuje Komisi povinnosti zajišťovat jejich dodržování vůči svým smluvním partnerům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 86).

83 Z toho vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že v rámci žaloby podané na základě článku 263 SFEU musí unijní soud posoudit legalitu napadeného aktu pouze z hlediska unijního práva a nesplnění ujednání dotyčné smlouvy nebo porušení práva použitelného na tuto smlouvu lze uplatnit pouze v rámci žaloby podané na základě článku 272 SFEU.

84 S ohledem na výše uvedené úvahy musí být prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vyhověno.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastnic řízení*

85 V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku IAE tvrdí, že Tribunál měl v bodě 98 napadeného usnesení nesprávně za to, že argumentace uvedená v replice spočívá v uplatnění nových žalobních důvodů, které mají přeformulovat první žalobní důvod uplatněný v žalobě v prvním stupni. Tribunál tedy provedl nesprávný výklad argumentace uvedené v replice. Nejedná se totiž o nový návrh, ale pouze o upřesnění žalobních důvodů vznesených v návrhu na zahájení řízení.

86 Komise tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako zjevně neopodstatněný.

– *Závěry Soudního dvora*

87 Je třeba uvést, že jak o tom svědčí výraz „ostatně“, odůvodnění uvedené v bodě 98 napadeného usnesení je uvedeno jen pro úplnost ve vztahu k odůvodnění uvedenému v bodě 97 tohoto usnesení, v němž Tribunál rozhodl, že první žalobní důvod musí být považován za nepřípustný, jelikož argumentace, kterou tento důvod obsahuje, se týká výkladu smluvních ujednání, a proto se jí jako takové nelze dovolávat v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 263 SFEU.

88 Důvody kasačního opravného prostředku směřující proti nadbytečnému odůvodnění rozhodnutí Tribunálu však nemohou vést ke zrušení tohoto rozhodnutí, a jsou proto neúčinné (viz zejména rozsudek ze dne 11. prosince 2019, Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon, C-332/18 P, EU:C:2019:1065, bod 137 a citovaná judikatura).

89 V důsledku toho musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako irelevantní.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastnic řízení*

90 Třetím důvodem kasačního opravného prostředku vytýká IAE Tribunálu jednak to, že v bodě 113 a násl., jakož i v bodě 124 a násl. napadeného usnesení řádně nezohlednil právní úpravu použitelnou v oblasti auditu, a tudíž ani obecné zásady unijního práva, a jednak právně dostačujícím způsobem neodůvodnil, proč musí být třetí a šestý žalobní důvod vznesený na podporu žaloby v prvním stupni zamítnut jako neopodstatněný.

91 Podle společnosti IAE z článku 317 SFEU vyplývá, že Komise musí rovněž jednat v souladu se zásadami řádného finančního řízení v oblasti auditu. Kromě toho podle bodu 33 odůvodnění a článku 124 finančního nařízení je Komise povinna dodržovat určité obecně uznávané účetní zásady, zejména zásadu týkající se stálosti účetních metod. Tyto zásady se vztahují na unijní orgány nejen v rámci plnění rozpočtu Unie, ale lze se jich dovolávat v rámci jakékoli podané žaloby, včetně v oblasti smluvních vztahů.

92 Tribunál se podle společnosti IAE dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že použití pravidel v oblasti auditu spadá do výkladu smluvních ujednání a nemůže být předmětem přezkumu unijním soudem v rámci žaloby na neplatnost, ačkoli měl naopak zohlednit tato pravidla, aby dospěl k závěru, že došlo k porušení obecných zásad unijního práva.

93 Kromě toho se Tribunál podle společnosti IAE dopustil nesprávného právního posouzení v rámci posouzení důkazů poskytnutých touto společností, jelikož nezohlednil skutečnosti a dokumentaci, které předložila.

94 Podle Komise musí být třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako neopodstatněný.

– *Závěry Soudního dvora*

95 Co se týče zaprvé údajného nedostatku odůvodnění napadeného usnesení, je třeba připomenout, že povinnost Tribunálu uvést odůvodnění podle ustálené judikatury znamená, že z odůvodnění rozsudku musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy Tribunálu tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí daného rozhodnutí a Soudní dvůr mohl vykonat přezkum (viz zejména rozsudky ze dne 14. října 2010, Deutsche Telekom v. Komise, C-280/08 P, EU:C:2010:603, bod 136, a ze dne 26. května 2016, Rose Vision v. Komise, C-224/15 P, EU:C:2016:358, bod 24).

96 V projednávané věci z bodů 114 až 118 a 124 až 126 napadeného usnesení vyplývá, že Tribunálu nelze platně vytýkat, že neodůvodnil, proč musí být třetí a šestý žalobní důvod uplatněné společností IAE na podporu její žaloby na neplatnost zamítnuty.

97 V rámci přezkumu třetího žalobního důvodu totiž Tribunál v bodě 115 napadeného usnesení uvedl, že jsou námitky vznesené společností IAE s ohledem na závěrečnou zprávu o auditu obtížně srozumitelné a v každém případě nepodložené, a rozhodl, že je tedy třeba je odmítnout jako zjevně nepřípustné. Pokud jde o porušení zásady dodržování práva na obhajobu, Tribunál odkázal na přezkum provedený v bodech 107 až 122 napadeného usnesení a dospěl k závěru, že argumentace uplatněná společností IAE v tomto ohledu musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

98 Pokud jde o šestý žalobní důvod, Tribunál v bodech 124 a 125 napadeného usnesení uvedl, že ustanovení, na která odkazuje IAE, představují pravidla, která buď pocházejí od třetích subjektů, nebo nemají závazné účinky.

99 Pokud jde zadruhé o argumentaci vycházející z údajného nesprávného právního posouzení, kterého se měl Tribunál dopustit v rámci posouzení skutkového stavu a důkazů, stačí připomenout, že podle ustálené judikatury je kasační opravný prostředek omezen na právní otázky a pouze Tribunál je příslušný ke zjištění a posouzení relevantních skutkových okolností, jakož i k posouzení důkazů, s výhradou případu jejich zkreslení (rozsudky ze dne 18. července 2006, Rossi v. OHIM, C-214/05 P, EU:C:2006:494, bod 26, a ze dne 13. září 2007, Il Ponte Finanziaria v. OHIM, C-234/06 P, EU:C:2007:514, bod 38).

100 Vzhledem k tomu, že IAE v projednávané věci netvrdí, že Tribunál zkreslil skutkové okolnosti nebo důkazy, ale omezuje se na tvrzení, že Tribunál nesprávně posoudil skutkové okolnosti a důkazy, které mu byly předloženy, je třeba tuto argumentaci odmítnout jako nepřípustnou.

101 Pokud jde zatřetí o použití článku 317 SFEU a finančního nařízení, je třeba připomenout, že pravomoc Soudního dvora je omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů, které bylo uplatněno ohledně žalobních důvodů projednávaných v prvním stupni. Umožnit účastníku řízení, aby vznesl důvod kasačního opravného prostředku, který nevznesl před Tribunálem, poprvé až před Soudním dvorem, by totiž znamenalo umožnit mu, aby předložil Soudnímu dvoru, jehož pravomoc je v rámci kasačního opravného prostředku omezena, spor v širším rozsahu, než v jakém jej projednával Tribunál (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 59).

102 V projednávané věci je třeba uvést, že IAE sice takovou argumentaci před Tribunálem neuplatnila, ale omezila se na tvrzení, že byla porušena některá ustanovení použitelná v oblasti auditu.

103 Avšak vzhledem k tomu, že z bodu 83 tohoto rozsudku vyplývá, že Komise je povinna dodržovat ustanovení Smlouvy o FEU, jakož i ustanovení finančního nařízení, ať již jedná jako smluvní strana ve smluvních vztazích, které ji zavazují ve vztahu k jednotlivci, nebo přijímá jakožto správní orgán vykonatelná rozhodnutí, nemůže okolnost, že IAE nyní odkazuje na použití článku 317 SFEU a ustanovení finančního nařízení, vést k závěru, že tato argumentace má jiný rozsah než argumentace uplatněná před Tribunálem. Uvedenou argumentaci je třeba považovat za rozšíření výtky, která byla původně vznesena v žalobě před Tribunálem.

104 Nicméně vzhledem k tomu, že Tribunál tuto výtku odmítl zejména z důvodu, že argumentace, která v ní byla rozvinuta, spočívala na tvrzeních, která jsou obtížně srozumitelná a v každém případě ničím nepodložená, nebo že tato argumentace nijak neodkazuje na pravidla unijního práva, a že argumentace uplatněná před Soudním dvorem ji nemůže napravit, musí být uvedená výtka odmítnuta jako nepřípustná.

105 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba třetí důvod kasačního opravného prostředku zčásti odmítnout jako nepřípustný a zčásti zamítnout jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastnic řízení*

106 V první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku IAE vytýká Tribunálu, že měl za to, že její návrh směřující k založení odpovědnosti Unie za bezdůvodné obohacení je neopodstatněný již jen z toho důvodu, že mezi stranami existoval smluvní vztah, aniž byl zohledněn prospěch, který Komise měla z poskytnutého plnění.

107 Ve druhé části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku IAE tvrdí, že Tribunál měl nesprávně za to, že její návrh na náhradu škody není podložen, ačkoli se takový návrh nutně opírá o plnění, které již poskytla, a o náklady, které již vynaložila.

108 Komise tvrdí, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

– Závěry Soudního dvora

109 Pokud jde o první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že k tomu, aby mohlo být vyhověno žalobě založené na bezdůvodném obohacení, je podstatné, aby obohacení nemělo platný právní základ. Tato podmínka není splněna, zejména když důvod obohacení pramení ze smluvních závazků [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. prosince 2008, Masdar (UK) v. Komise, C-47/07 P, EU:C:2008:726, bod 46, a ze dne 28. července 2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, bod 53].

110 Z toho vyplývá, že Tribunál poté, co připomněl judikaturu citovanou v bodě 109 tohoto rozsudku, dospěl v bodě 133 napadeného usnesení správně k závěru, že údajné obohacení Komise vychází ze smluv MARE, Senior a ECRN, jež uzavřela se společností IAE, takže toto obohacení nelze považovat za „bezdůvodné“ ve smyslu judikatury.

111 První část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku musí být proto zamítnuta jako neopodstatněná.

112 Co se týče druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU je vázán na splnění souboru podmínek, a to protiprávnosti jednání vytýkaného unijnímu orgánu, skutečné existence újmy a existence příčinné souvislosti mezi jednáním orgánu a uplatňovanou újmou (viz zejména rozsudek ze dne 14. října 2014, Giordano v. Komise, C-611/12 P, EU:C:2014:2282, bod 35 a citovaná judikatura).

113 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci žaloba v prvním stupni neobsahovala žádnou skutečnost, která by mohla podpořit návrh na náhradu škody, Tribunál v bodě 138 napadeného usnesení správně odmítl tento návrh jako zjevně nepřípustný na základě čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 44 odst. 1 jeho jednacího řádu. V tomto ohledu nemůže žalobkyně oprávněně tvrdit, že nemusela dodržet formální požadavky uvedené v těchto ustanoveních, jelikož její žádost byla nutně založena na plnění, které již poskytla, a na nákladech, které již vynaložila.

114 Druhá část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku musí být proto zamítnuta jako neopodstatněná.

115 Vzhledem k výše uvedeným úvahám musí být čtvrtý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

116 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám je třeba projednávanému kasačnímu opravnému prostředku vyhovět, a tudíž napadené usnesení zrušit.

K vrácení věci Tribunálu

117 Článek 61 první pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie stanoví, že zruší-li Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

118 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byly první a třetí až sedmý důvody vznesené v rámci žaloby v prvním stupni v napadeném usnesení odmítnuty jako zjevně nepřípustné s chybným odůvodněním, že vycházely z výkladu, či dokonce údajného nesplnění ujednání dotčených smluv, a nikoli z porušení pravidel unijního práva, má Soudní dvůr za to, že stav sporu nedovoluje, aby ve věci rozhodl.

119 Je tedy třeba vrátit věc Tribunálu.

K nákladům řízení

120 Vzhledem k tomu, že se věc vrací Tribunálu, je třeba rozhodnout o nákladech řízení souvisejících s tímto řízením o kasačním opravném prostředku později.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) **Usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 21. dubna 2016, Inclusion Alliance for Europe v. Komise (T-539/13, nezveřejněné, EU:T:2016:235), se zrušuje.**

2) **Věc se vrací zpět Tribunálu Evropské unie.**

3) **O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

Podpisy.